

(המשך מעמוד 17)

לעומתם, צועדת ישראל על שולי חודיהתער של תהום ה"חריפעמיות": היא יכולה לנצח במאה מילחמות, אך להפסיד — רק באחת. המפלה הראשונה כבר תמיט על ישראל את החורבן הסופי הוודאי.

אמיתה זו היא המספקת — וזא רדיפה עיוורת אחרי "שלום", "אהבת ערבים", "אי הכנת הערבים, או "רטרוביות" — בסים הגיוני ני לתפיסת החתיכה לאימוילחמה, כימעט ככל מחיר, גם בת חום הלב חונוני הצבי אי זהו גם חלק מן ההסבר, למה את הניצחים — הישראלים! — אינם נוטים למלחמה ורואים בה, ממש כמו היונים, לא רק עניין מתועב, אלא דבר שמותר לנו להיקדע לתוכו רק מווי מת הערבים; או, אם מיוזמתנו, אז רק בעדי כרחנו.

מנקודתהראות הקרה של הביטחון-הצבאי ההיגיוני האיטרטגי הנגור ממנו בנסיבות המשתנות, דומה כי אם לא תחול הפחתה דראסטית בעוצמה הערבית, נצטרך לשנות את כלליהמישחק וליצור "איוון" בינינו לבין מדינה ערבית אחת, לפחות. כוונתי לירדן, אשר לגביה נראה כי יהיה עלינו לדאוג לכך — ואולי אף להצהיר במפורש — כי אם יטול חלק בכל מלחמה עתידה נגדנו ותפסיד, נעשה ככל שנתנו לסיים את קיומה, כיישנת האשמית ריבונית. אך מובן שגם אז עדיין יישאר בעינו חוסר-האיוון המסורתי בינינו לבין מדינות-ערב האחרות.

אם בכל אלה אין די הרי, כפי שכבר הזכרנו, ממדי העומק — או הזמן-המרחב — שבהם אנו חיים ומדברים הם למעשה טאקטיים, גם כאשר אנו מכתירים אותם "איטרטגיים", זו תופעת "האחדת-הרמות" — והן מתאחדות בדרג הנמוך ביותר: העומקים, "האיטרטגיים", "האופי רטיבי" ו"הטאקטי" אצלנו חד הם, בשלש מארבע חיותותינו, אף בגבולות "העומקים" הנוכחיים; ובאלה של 1949 — גם בחיות הרביעית, המצריות, משמעות הדבר מצד האוייב — היא, שכמה מן היעדים האיטרטגיים העיקריים — כלומר, מרכזי-חיות של ישראל — נמצאים כמטחורו המלומה טאקטית של בגבולות '49 מצוי בתוך טווח זה רובם המכריע של היעדים-המרכזיים הישראלים. במצב זה, ההכבל בין מפלה איטרטגית או מניעתה יהיה תלוי בתוצאותיו של מהלך טאקטי אחד — ומילחמת יום-הכיפורים המחיש לנו, שעשוי זה להיות המהלך הטאקטי הפותח; ומשמע הדבר, שההכרעה הי-איטרטגית של המלחמה עשויה להיות מוכרעת איטרטגיית רטיבת למעשה, כבר במהלך הפיסי הראשון של המלחמה, אשר מיטעו נמדד בדקות ובשעות בודדות ועומקו נמדד בקילומטרים בודדים.

מאז מילחמת-העצמאות בראנו לנו עומק

במלחמה האפשרית הבאה, אולי יותר מבכל אחרת עד כה (להוציא מלחמת-העצמאות, עד ההפוגה השניה) בעייתנו הראשונה והחשובה — בהנחת קילמו של איים צבאי ערבי — איננה מה נעשה עם הניצחון, אלא להבטיח, שאמנם זו תהיה השאלה שתעסיקנו לאחר המלחמה.

הצלחתנו להבטיח זאת איננה אפשרימה מובנת-מאליה, כתופעת-טבע, אלא תלויה די מותנית — וקודם כל, בנסיבות הצבאיות, הי-איטרטגיות והטאקטיות, שבהן תיפתח המילחמה; וביתר ספציפיות, בנתוני השטח והכוחות, היחסיים והמוחלטים, שישררו בעת שיי-רה הכדור הראשון.

כיום, רחוק ביותר מן הדעת שתארע קסטרופה ביטחונית-צבאית, למרות נתוני הכוחות, הנוטים מאד לרעתנו. זאת מכוח היתרונות היחסיים שמקנים לנו נתוני השטח. הרי אין כלל ספק, שאלו התחוללה מלחמת יום-הכיפורים, כפי שנפתחה (ובוודאי בהנחת השתתפות ירדנית) בגבולות טרס-שתי-הימים, היתה ההכרעה הצבאית האיטרטגית הסופית גופלת — לרעתנו — כבר במהלך הפתיחה ובתוך 6-7 או 7-8 באוקטובר.

לכן, לצורך כל הצעתי-פיתרון הכרוכה כי נסיגה ישראלית, מתמצית בעיית ביטחוננו הצבאי של המדינה (בעבור כל המניח שבטעיה כזו קיימת) בשאלת עצם היכולת לפצות ודרר כייחפיו, על הפסד השטח, באופן שמצבנו הביטחוני-הצבאי לפחות לא יזרע; ובמניעת היווצרות נתוני-פתיחה כאלה לכל מלחמה עתידה, שבהם תתאפשר התממשות החזון הי-אפוקליפטי האמיתי.

הטכניקה הפשוטה והממחישת ביותר לבחינת הפיצויים השונים, האפשריים או שכבר הוצעו וידועים, היא, כי נאמנות לאופי הנושא ולקריטריונים היפים לו, איתור "המיקרה הגרוע האפשרי", יישומו כאילו אכן אירע, ניתוח הסיבות ובידור הדרכים והאמצעים, אשר לו ננקטו בזמן, יכלו למנוע מלכתחילה, בגירסה יבשה, מיקצועית ומפורטת יותר-תלבש טכניקה זו צורה של "מישחק מלחמה" — אותו מישחק שצריכים לערוך לעצמם מוחים, פרשנים, בטרם שהם מעצבים ומציעים לישראל סידורי-ביטחון שונים, שעליהם אנו אמורים לתלות את ביטחוננו הצבאי, לחיים או למוות.

האירוע הנחשב "המיקרה הגרוע האפשרי" לנו הוא, כמובן, ייזום מלחמה חדשה עליידי הצד הערבי, כאשר ישראל בגבולות '49, בשני מצבים בסיסיים אפשריים: הראשון, שבו העוצמה הערבית, היחסית והמוחלטת, מצויה בסביבות רמתה שב-'1949, השני, כאשר העוצמה הערבית לא הופחתה כלל, אלא מצויה ברמה, הגבוהה לאין-שיעור, שאלה אמנם תגיע, אם יימשך פיתוחה, כמתוכנן עתה במציאות.

כיוון שענייננו להוכיח מהו הביטחון-הצבאי האמיתי שיקנו לנו סידורי-הביטחון השני נים, שאינם כוללים את הפחתת העוצמה הערבית, ומגמתנו היא להוכיח כי רק הפחתה זו לבדה היא הערובה הביטחונית-הצבאית הי-אחת והיחידה שיכולה להרשות נסיגה ישרי-אלית אשר לא תהיה כרוכה בהעמדת המדינה בסכנת חורבן ודאי, נכון ומתאים שנפתח בבחינת המצב הכפסי השני.

בטרם נפנה ל"מישחק" עצמו, אשוב ואדגיש, למרות הסכנה שאשעמם את הקורא בהבהרות חוזרות, כי הנחתי היסוד שלנו לעניין זה היא, שמדינות-ערב אכן מאימות צבאית על מדינת-ישראל, ולא רק בגבולותיה הנוכחיים, אלא על עצם קיומה, בכל גבול וגם אם ולאחר שתבצע נסיגה טוטאלית, לצורך המנתחה הסותרת, שלפיה בטלת הנסיגה את עצם הכוונה או הנכונות הערבית לאיים עלינו, אין קיימת כלל שאלה ביטחונית-צבאית לישראל הדין שאנו עורכים כאן כולו בלתי-רלוונטי ומיותר.

הצעת-שלום מדהימה

ה מילחמה הערבית-ישראלית האחרונה, הידועה הי בשמה (הערבי) "מלחמת היטין השניה",* פרצה בצהרי יום שני של ראש-השנה (התולדי) 1983.

מהלומת הפתיחה הערבית, שניחתה ברוזמנית בכל הי-

מרשים, שנערך לרגלי קרני-חייטון, בהשתתפותו האישית של נשיא ארצות-הברית ג'ימי קרט, הנשיא נחת במפתיע, במסוק של הצי השישי, בבסיס הצי האמריקאי בחיפה הירדני, כי בא לוודא באופן בלתי-ראמצעי עמידת כוחות הכיבוש בהתייכויות אשר קיבל, בדבר שמירת היי תושבי ישראל-לשעבר, מכל השליטים הערביים המתונים (הקיצוניים) דרשו לערוך טבח, אבל צבאותיהם לא שותפו במלחמה).

כיום אנו יודעים, בעיקר מסיפרו של חסנון הייכל מלחמת היטין השניה, כי תיכונן המלחמה החל עוד בתחילת 1977, את התחלת "הספירה לאחור" קרוב הייכל בוועידת-השלום המהממה, שנערכה בו'צבה באוקטובר אותה שנה, ואשר הפכה לאחד האירועים המדיניים הי-מפתיעים — והמקריים — שבהיסטוריה, לא פחות מראשי-ממשלת ישראל הופתע גם הנשיא קרט, ובישרו הרגיל, גלויה-הלב, גם הודה בכך לאחר זמן, בנואמו בשטוקהולם, לרגל קבלו את פרס-נובל לשלום.

בחודש ספטמבר 1977 חלה הקצנה דראסטית בעמדות המוצהרות והמוללפות של כל מנהיגי-ערב, אמצעי-התיק שורת במערב ידעו לדווח כי עקמת הציפיות מידרדרת והולכת, עם שכל המשקפים, וכן קרט, צופים חוות קשה ופסימית לוועידת 'צבה. המהפך נפל כחטף ב-11 באוק-טובר, שעתיים בלבד לאחר שנחת בעיר מטוסו של אנוור אל-סאדאת, עם פתיחת מסיבת-העיתונאים הגדולה אך השיגרתית, שזימונה נכלל בתוכנית המוכרת של הי-וועידה, תוך דקות החלו מכשירי הטלקס מבריקים מכול של סנסציות מחשמלות: בשם כל מדינות-ערב — אשר באותה שעה ממש פירסמו הודעות-גיבור רשמיות, בי-בירחתון — הכריז סאדאת, כי במאסם במלחמה ובי-החליטם להפנות, לאור יותר מדור של מלחמות סוחטות לשד, את עיקר תשומת-ליבם ומשאביהם לקידום עמיהם, מציעים כל הממשלים הערביים לישראל ולעולם שלום מלא, מייד וניצחי במיורח-התיכון.

הפעם, הוסיף סאדאת, גם יוכיחו הערבים, למעלה מכל ספק, שהברותיהם ומעשיהם שונים: שליטי-ערב, בהסכמת עמיהם, מקבלים על עצמם, ללא סייג, את השלום שדרשה ישראל, על כל מרכיביו; ובעיקרון, גם את כל סידורי-הביטחון הנחוצים לישראל, כפי שנדגדו ויישמו בהסדריי-הביניים וכפי שהוצעו, בהודמנויות והקשרים שונים, על-ידי אישים ישראליים ואמריקאים, לצורך התסדר הכלול, יתר על כן, אימוץ כל אלה על-ידי הערבים נעשה באורה חדי-צדדי, וללא כל תנאי.

לאחר אנתנתא, הוסיף סאדאת ופירט מה נכונים הי-ערבים לתת, בתמורה לנסיגה ישראלית מהשטחים:

- **השלום ומרכיביו.** תוכיר אלו, כפי שהוגש לקייסינג'ר ב-1975, ובו מרכיבי השלום, "הישראל", יאומץ ויישם כמות שהוא: חוזה-שלום רשמי, גבולות פתוחים כמו בין ארצות השוק המשותף, הכרה הדדית מלאה, חילופי שגרירים, סחר חופשי בלתי-מוגבל, חילופי תרבות,

בוועידת-ז'נבה עלול ראש ממשלת ישראל להמיט אסון על הביטחון הצבאי של המדינה - אם הוא יתעלם מגורם אחד

הפסקת כל תעמולה נגד ישראל, ביטול כל יוזמה אנטי-ישראלית (כולל ההרס הערבי), שיט חופשי בכל מעבריי המים ובמיצריהים, ורשות שימוש מלא ורגיל בנמלים ערביים.

- **ויתור על מדינה פלסטינית.** לא תקום מדינה פלסטינית עצמאית, הישות הפלסטינית תימצא את ביטויה המדיני במסגרת ירדן והיסודר המעשי הוא מאחרות עמי-ערב. כל שינוי בעניין זה, כמו הקמת ישות פלסטינית מדינית בעלת אוטונומיה מסוימת, שתתקשר לירדן פדר-טיבית, ייעשה אך ורק בהסכמת ישראל, ובשום תנאי לא ייכפה עליה.

● **ויתור על יישוב, עיקרון ההדדיות.** בכל סידורי-הביטחון, שיבואו להלן, מוותרים הערבים, חדי- (המשך בעמוד 20)

עזיחת הפתיחה של ישראל, שעשה לכ-400 אף מאורחיה, עם 150 אף מכוניות, הצטופפו לאורך חופי הכינרת ובאתרי-נופש אחרים בצפון ובדרום, רבים נאלצו לצערם, לדחות לכמה ימים את ביקוריהם בארצות השכנות, לפי בקשתם ודרישת ממשלת-ישראל, מפני שמועות על מגפת חולי-עור ומחלת הפה והטלפיים, שסימניהן ניכרו שם.

עשר דקות לפני מועד המנתחה, זממו שגרירי-ישראל במדינות-ערב למישרי-החוק בארצות האמנם, ושם נמר טבה לידיהם הכרות-המלחמה, גם הובטח להם כי לא יאונה כל רע לנציגותם, לתושבי-הגרים ולתיירים הי-ישראליים שבארצות-ערב.

כעבור תשעה ימים נכנעה ישראל, בטקס צנוע אך

* "ממלכת-ירושלים" הצלבנית השומדה בקרב הגדול שבו מיגר צלאח-אלי-דין את צבא הצלבנים, בקרני-חייטון.